



Lise
Villadsenová

NESPADNI,
NEUTOPSE,
NEUMÍREJ

FRAGMENT

Nespadni, neutop se, neumírej

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lise Villadsenová
Nespadni, neutop se, neumírej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Leží mi hlavou na klíně a já cítím, že má vlasy čerstvě umyté, ale také zacuchané. Vrabčí hnízda v sestřiných polodlouhých vlasech mi připomínají ta má, když si je ráno co ráno rvu kartáčem.

Na monitoru notebooku, co leží před námi na posteli, se mihotají hlasy a světlo. Zvednu oči a podívám se k pootevřenému oknu. Dovnitř pronikají tóny blížícího se léta. Kosi zpívají, kdesi na vzdálené zahradě vrčí sekačka na trávu.

„Nepřestávej,“ ozve se Cecílie.

„Vždyť nepřestávám.“

„Myslelas na něco jinýho. Poznám to.“

„Ani ne.“ Znovu rozpohybuju prsty. Hladím ji po hebké pleti u spánků, pokračuju za ucho, dozadu za krk.

Povzdychne si. Otočí hlavu a vzhledne ke mně. „Ty seš fakticky nejlepší masérka na světě.“

Jakmile usne, stopnu film a opatrně jí přesunu hlavu ze svého klína na polštář. Už zhluboka oddychuje. Vyzařuje z ní klid, který nikdy nemá, když je vzhůru.

Jonas mi poslal zprávu a ptá se, jestli nezajdeme zítra po škole do přístavu na zmrzlinu a nezačneme plánovat ten náš trip in-

terrailem. Odepíšu mu, že to bychom mohli, a zeptám se ho, co teď dělá.

Trčím na minigolfu, odpoví. Drtím Olivera!

Pošle mi svou fotku, zjevně ho vyfotil jeho starší brácha. Stojí na ní s golfovou holí přehozenou za krkem přes ramena, obě paže mu volně visí přes držadlo. Byl by to dost machistický snímek, kdyby Jonas neměl na hlavě naražený ten svůj žlutý klobouček a na spáleném obličejí úsměv od ucha k uchu.

Co děláš ty? napíše.

Koukám na film.

Vylez na slunce, kočko.

Abych dopadla jako ty? LOL.

Po krému se mi dělaj bedary, vysvětlí.

„Dokoukaly jste ten film?“ zeptá se máma, když za ní přijdu do kuchyně. Stojí u dřezu a škrábe brambory. Rukama pracuje rychle a efektivně, nezvedne od nich oči.

Pustím se do prostírání. „Ne, usnula.“

„Aha, to je dobře. Tak to si stihne dát půlhodinku, než bude oběd.“

Donesu na stůl čtyři talíře. Čtyři sklenice s vodou. Pokaždé když mímám otevřené dveře do obýváku, pohlédnu na tátu. Sedí na pohovce s nohou přes nohu a na klíně má noťas, balancuje jím na jednom koleni. Televize běží.

„Mami? Mám takovej nápad. Nepodniknem příští víkend něco hezkýho? Všichni čtyři? Než začne studijní volno.“

„Jo,“ houkne. „To je dobrý nápad.“

„Třeba bychom si mohli zahrát kriket.“ Vytáhnu ze šuplíku příbory. „A grilovat.“

„To zní fajn,“ prohodí máma. Ale přestane škrábat. Na chvíli se odmlčí, pak dodá: „To by si mohla Cecílie užít, až to nachystáme, vid?“

„Právě, to jsem si taky říkala.“

„No tak to spolu naplánujeme. Třeba bys mohla vytáhnout krocketové hole, a až se ti to bude hodit, během soboty to nachystat.“

„Tak jo.“

Odfoukne si vlasy z čela a usměje se. „Pojď ke mně.“

Popojdu k ní a ona mě mokrou rukou vezme za rameno, cítím z ní zeminu a syrové brambory.

„Děkuju,“ řekne.

2

Ségra se dnes do školy na kole vyloženě plouží. Bez ustání točí nohama na šlapkách, nikam neodbočuje a udržuje rychlost, bez ohledu na to, jestli jedeme po rovné lesní pěšině nebo do kopce přes náměstí s obchody. Přizpůsobím své tempo jejímu. Když nás míjí auta, zavěším se hned za ni. Předklání se. Záda má ohnutá. Nějak to souvisí s tím, že poslední dobou špatně spí. Páteř se jí po probuzení nechce narovnat.

„Pojedem spolu domů?“ zeptá se, když parkujeme kola do stojanů před vysokými cihlovými budovami.

„Já končím ve tři.“

„Já taky,“ řekne, jako by se jí ulevilo.

Momentálně mě ségra obzvlášť potřebuje. Někdy mám pocit, že ji vnímám víc než sebe samotnou. Jako by její tělo bylo magnet, co mě k sobě přitahuje.

Vtom si vzpomenu na domluvenou schůzku.

„Sorry,“ vyhrknu. „Úplně jsem zapomněla, že jdu dneska s Jonsem do přístavu.“

„A v kolik budeš doma?“

„Budu tam dvě hodky. Maximálně tři.“

Na chodbě se na rozloučenou obejmeme. Kůži má vyhřátou od sluníčka.

„Tak čau, Lilie,“ prohodím.

„Čau, Kvítko.“

Když jsem se jako malá snažila vyslovit „Cecílie“, vždycky z toho nakonec bylo akorát „lilie“, šlapala jsem si na jazyk a rodiče mě upozorňovali na to, že mi taky chybí první slabika. Cecílie mi proto začala říkat Kvítko a naši najednou měli za dcery dvě květinčky.

Vyrazila chodbou ke své maturitní třídě. Stejně jako na kole se i teď plouží skoro náměsíčně. Teprve když mi zmizí z dohledu, odeberu se do třídy prvků.

Jonas už sedí na našem obvyklém místě, úplně vzadu nejdál od dveří.

„Vypadáš, jako bys strávila víkend s nějakými šílenými pámbíčkáři,“ utrousí při pohledu na mé bílé paže.

Ignoruju jeho komentář a vytáhnu na lavici notebook a lahev s vodou.

„Pokud nepřijímáme dostatek vitamínu D, degenerujeme. Stačí se trochu bouchnout a zlámou se ti kosti.“

„To si vážně děláš starosti ohledně mého příjmu vitamínu D?“ podívám se. „Abys věděl, tak v srpnu letím na týden na Krétu.“

„Počkat, počkat! To se snad náš výlet nepočítá?“

„To myslíš ten náš pidipuťák?“

Jonas do mě šťouchne.

Veronika se na nás obrátí. „Nezapomeňte, že je o obědový pauze schůzka kvůli výzdobě maturitních vozů.“

„Jasně a kde?“ zeptám se.

„Normálně v jídelně. Ale musíte tam přijít.“ Poklepe ukazovákem na bok svého kulatého nosíku a usměje se tak široce, že se jí zachvějí skla brýlí.

Už od doby, kdy Veronika chvíli před Vánoci přistoupila k nám do třídy, Jonas tvrdí, že na ní něco je. „Je ujetější než já,“ říkává. „Už od pohledu.“ To já vymyslela přezdívku „Veroniraptor“. Ne že by snad vypadala jako dinosaurus, ale přesto mi ho připomíná, když ve fialových crocsech pleská po chodbě a zatíná drápy do prvního, kdo jí přijde pod ruce.

„Budu tam,“ ujistím ji a přinutím se na ni taky usmát.

„Platí to i pro tebe, Jonasi.“ Veronika na něj ukáže, pak se otočí.

„Samozřejmě, prdelko,“ prohodí Jonas šeptem směrem ke mně, zatímco hledí na Veroničiny kudrliny vzadu na krku.

Štouchnu do něj. „Hoď se trochu do normálu, jo?“

„To je těžký.“

Vlastně si myslím, že to je pro mého nejlepšího kamaráda vážně dost těžké. Když jsem ho potkala první školní den před devíti měsíci, stál uprostřed jídelny v havajské košili, bermudách a se zmuchlaným žlutým kloboučkem na hlavě, který nosí celý rok, protože dřív patřil jeho tátovi. „Taky se poněkud obáváš nedostatečné diverzity v této místnosti?“ byla jeho první slova, která pronesl na mou adresu, ale že je jedinečný, jsem pochopila ještě dřív, než pusu otevřel.

Při obědové přestávce se usadíme u stolu naší třídy dole v Kachličkárně, jak jsme jídelnu přezdili. Máme také Umývárku, která je v prvním patře, ale ta je pro maturanty, kteří si tam mohou drobit a nechávat prázdné lahve od limonád, ať nám padají na hlavu. V prvním týdnu cákali remuládou a trefili Jonase hustým proudem přímo za krk. Říká, že ten pocit, jak mu po obratcích kloužou hrudky nakládáných okurek, nikdy nezapomene.

„Slyšíte mě všichni dobře?“ Veronika se usadí na stůl s nohama křížem.

Kvůli jedné věci je mi Veroniky docela líto, a sice kvůli jejímu zoufalému pokusu zalíbit se tím, že na sebe bere úkoly, které nikdo jiný nechce: vybírá peníze, uklízí po odpoledním společném doučování a podobné příšernosti. Teď jde o příležitost prváků vyzdobit maturantům rozlučkové vozy, na kterých budou po maturitě projíždět městem. Do té doby zbývá ještě víc než měsíc, ale ona už se samozřejmě pustila do příprav.

„Sejdeme se v půl deváté venku u vozů,“ spustí nahlas a zřetelně. „Každý z vás mi nejpozději dvacátého pošle patnáct korun, já pak zařídím nákup balonků a girland. Někteří z nás, až se setkáme, donesou bukové listí. Jiní zase snídaní. A bylo by super, kdyby každý donesl několik odpadkových pytlů, do kterých bychom listí nabrali.“

„Nemohla bys nakoupit i ty pytle a snídaní?“ zeptá se Isak, zazívá a zhoupne se dozadu na židli. „Nebylo by asi tak stokrát jednodušší, kdyby to celé zařídil jeden člověk?“

Veronice zrůžoví tváře.

„Tady nejsi v mamahotelu,“ upozorní ho Jonas, načež Isak cosi nesrozumitelně zamumlá.

V kapse mi zavibruje telefon. Pod stolem si přečtu zprávu.

Přijdeš, prosím?

Strčím do Jonase a zašeptám: „Hned jsem zpátky,“ pak projdu Kachlíčkárnou a zamírím až k holčičím záchodům. Vždycky mi píše odtamtud. Zavřu za sebou dveře. Ze tří záchodků je jen jeden na červenou západku.

Tiše na něj zaklepu. „Lilie? To jsem já.“

Odemkne. Pustí mě dovnitř. Pak za námi zase zavře, zamkne, posadí se na poklop záchodu.

„Nevydržím tu.“ Pohlédne na mě vykulenýma očima zalitýma slzami.

V žaludku mám kámen, který nikdy nemizí. Prostě tam bydlí, nastěhoval se už před několika lety. Teď mě zatlačí.

„Mám tě doprovodit domů?“ Podřepnu před ní, vezmu ji za ruku. Připadá mi bezvládná. „Můžeš si dovolit odejít z hodin?“

Už v prváku dostala Cecílie písemnou výtku ohledně zanedbaného učiva a spolu s rodiči si ji zavolali na kobereček. Od té doby jí učitelé projevovali jisté pochopení s ohledem na termíny odevzdání seminárek, ale ne co se týče nepřítomnosti na vyučování. Máma s Cecílií denně probírá procento omluvených hodin, jako by to byla předpověď počasí, počítají a počítají, kolik toho ještě může zanedbat, kolik přesně hodin fyziky, dánštiny a tělocviku si může dovolit vynechat, než na ni padne trest v podobě přezkoušení z veškeré probírané látky.

„Nemůžu... ne... můžu... dýchat.“ Cecílie mělce lape po dechu.

„Mám zavolat mámě?“

„Já... nevím.“

„Dobře. Mám radši...“

Zakousne se do sevřené pěsti. Skoro na ní vidím, jak si v hlavě opakuje mantru, kterou mi kdysi prozradila: *Nezvracet, neomdlít, nevyšilovat.*

„Dýchej zhluboka,“ poradím jí a odtáhnu jí ruku od pusy. „Zavolám mámě.“

Ještě dvakrát hekne, pak začne dýchat normálně. Teď jen sedí úplně nehnutě na záchodovém prkýnku a kouká do prázdna, já vytahuju telefon a hledám mámino číslo.

„Ahoj, Astrid. Je Cecílie v pořádku?“ Naše máma je radar nové generace, který odhalí bouři na dlouhou vzdálenost.

„Není jí moc dobře.“

„Zvládneš ji uklidnit?“

Zašilhám po sestře. „Spíš ne.“

„Zkus, ať se několikrát opravdu zhluboka nadechne. Nemohly byste se trochu projít, než vám začne další hodina?“

Cecílie znovu začne lapat po dechu.

„Mami, myslím, že pro ni budeš muset přijet.“

Slyším, jak si máma balí věci, jak šramotí s šálky od kávy a papíry, všechno v jednom táhlém pohybu cestou ke dveřím.

„Dobře, už jedu, počkejte na mě na parkovišti.“

Odložím telefon a znovu podřepnu před Cecílií. Vezmu ji za ruku a stisknu. „Máma už jede. Máš všechny věci ve třídě?“

Přikývne. Osuší si tvář.

„Tak jo, skočím ti tam pro ně. Za chvíli jsem tady. Pak spolu vyrazíme za mámou.“

U nich ve třídě nikdo není. Všichni jsou v Umývárce a většina z nich si s sebou vzala i tašku. Cecílie má všechno pohozené u zdi: batoh, odrbanou džínovou bundu. Jako by ani nezvládla najít své místo.

Sbíráám její věci a dumám nad tím, jak dlouho asi seděla v kabince na WC. Jestli akorát v osm ráno hodila džízku a batoh do třídy, než ji to celou zachvátilo. Někdy to prý stihne zarazit, když udělá dechová cvičení. Jenže teď už je dvanáct pryč.

Cestou ze dveří málem vrazím do sestřiných dvou spolužáků. Jeden je Filip, zrzavý týpek s propíchnutým obočím, který celkem určitě netuší, že jsem Cecíliina mladší sestra.

Toho druhého znám.

Kristoffer Boldsen.

„Tvůj bejvalej soused“, jak ho Jonas překřtil, když jsem mu vyprávěla o podivné časové kapse před sedmi lety, kdy jsme Cecílie, on a já bydleli vedle sebe a chodili si spolu hrát. Potom se odstěhoval do Nuuku. Odjakživa mi připadal zvláštní. Má černé vlasy, které zdědil po tátovi Gróňanovi, a tmavě modré oči, které má zase po mámě. Blbý je, že si je moc dobře vědom toho, jak je to výjimečné.

„Bacha,“ prohodí a ukročí, takže se jen tak tak ve dveřích nesrazíme. A pak jako malé extra překvapení dodá moje jméno: „Astrid?“

Pořád jsem si nezvykla, že má tak jiný hlas. Do Dánska se vrátil před rokem, potom co se jeho rodiče rozvedli, a vždycky mě zdraví, když se míváme na chodbě. Jako by si myslel, že mi dluží pozornost.

„Ahoj,“ odpovím. Nejsem hloupá, samozřejmě vidím, jak Filip do Kristoffera šfouchá, protože se zdraví s holkou, co má prsa.

„Co děláš v naší třídě?“ Kristoffer pohlédne na tašku a bundu v mých rukách, usměje se a řekne: „Kradeš?“

„Co je ti do toho?“

„Ale, ale,“ zvolá Filip a povytáhne obočí, když se kolem nich protahují dveřmi. „To ji necháš, aby s tebou takhle mluvila? Fakt?“

Rychlými kroky mířím k záchodům a najdu Cecílii. Popadnu ji za paži, provedu ji kolem jídelny, na sluníčko, na parkoviště.

„Racci jsou psychopati,“ poznamenám, když při čekání koukáme na nebe. Bílošedí ptáci krouží nad auty, jako by mezi nimi zahlédli leklou rybu. „Koukalas někdy rackovi do očí? Mají je úplně mrtvé. Prý to jsou taky největší nevěrníci mezi ptáky na světě.“

Podívám se na ni. Je bílá jako stěna.

„Mám být radši zticha?“ zeptám se. „Sedneme si?“

„Postojíme,“ odpoví. „Tiše.“

„Tak tu prostě postojíme,“ prohodím a vezmu ji za ruku.

3

Když se vrátím do Kachlíčkárny, je po schůzi. Jonas dál klábosí s Veronikou, přitom se cpe bagetou, takže mu zabodnu prst do ramena a oznámím mu, že s ním potřebuju mluvit.

Poodejdeme kousek stranou. K automatu na kávu.

„Dneska to musím zrušit.“

„Co?! Ale dneska jsme přece měli plánovat tu cestu?!“

„Sorry. Já vím.“ Dám si kafe s mlékem a nabídnu i Jonasovi, ale on zahučí, že se co nejrychleji hodlá vrátit ke své bagetě, navíc se mi zdá naštvaný, skoro uražený.

„Hele, Cecílie je na tom fakt zle. Musela jsem zavolat mámě, zrovna ji vyzvedla.“

„Co je jí?“ zeptá se, i když moc dobře zná odpověď.

„To, co vždycky,“ řeknu. Nehodlám to rozvádět.

„Ona se z toho ještě nedostala?“

„Z úzkosti se přece jen tak nedostaneš,“ podotknu. „To je snad jasný.“

„Ale bylo jí líp, ne?“

V tom se Jonas neplete. Když jsem se s ním loni v létě seznámila, měla ségra docela dobré období. Naopak zima byla děs. Nejdřív průběžné známkování na konci listopadu, z něhož se zhroutila, protože

si ve čtyřech předmětech o celý stupeň pohoršila. Pak přišly ročníkové práce, které odevzdala s odřenýma ušima díky tomu, že s ní máma večer co večer vysedávala u počítače. Většinou se po příchodu ze školy jednoduše vypnula, jako černý monitor v režimu spánku, nedělala nic jiného, než že se válela v pokoji a spala a spala a prosila o namazaný knäckebröt. Na jaře to trochu polevilo. A teď jsme tady.

„Jo,“ potvrdím. „Bylo jí líp. Jenže už jí líp není.“

Začne si šťourat špínu zpoza nehtu. „A nemůže být prostě dneska s mámou?“

„Když jsme tři, je doma normálnější atmosféra.“

„To mi vysvětli,“ vyštěkne a nasadí zase ten nakvašený obličej, který vůbec nesedí k žluté barvě jeho kloboučku.

Rychle spolknou doušek kávy, spálím si jazyk a oznámím: „Jakmile si máma vezme volno z práce a ty dvě spolu dřepí doma, je to jako... jako by byla nemocná. Je to nepřírozený. Je normálnější a uvolněnější, když jsem doma taky.“

Vidím na Jonasovi, že to nechápe. Že nějaká jeho část to nechce pochopit.

„Co to nechat na čtvrtek?“ navrhnou.

„A co když bude mít úzkost i ve čtvrtek?“

„Prosím tě, buď fér,“ brzdím ho.

„No dobře. Tak teda ve čtvrtek.“ Pohledem zabrousí do Kachličkárny. Jsem si jistá, že se ohlíží po Veronice.

„Myslím, že je to kvůli maturitě. Za chvíli jí začíná svaták,“ vysvětlím, protože si vážně přeju, aby to Jonas pochopil. „Já toho přes noc taky moc nenaspím.“

„Se strachem ze zkoušek si můžeš nechat pomoci,“ upozorní mě. „Nemohl by jí doktor předepsat nějaký betablokátory?“

„Nemůžeš přece pořád dokola předepisovat betablokatory. To nic neřeší.“

„No a co teda zkusit nějaký opravdický prášky?“

„Není to tak jednoduchý.“

„Aha,“ utrousí, „ale já se asi taky brzo zhroutím, jestli si nezajdu do přístavu na zmrzinu a psychoanalýzu od své nejoblíbenější terapeutky.“

Celý podzim Jonas prodělával vážnou krizi, protože se zakoukal do Stephanie z vedlejší třídy, která se na plese opile vrávorala a na potkání vykládala, jak je si jistá, že je Jonas na kluky. Leden a únor byly lepší, protože ho objala a vysvětlila mu, že by se s ním ráda přátelila, což ho skutečně povzbudilo, dokud nezjistil, že ve vši tajnosti už v listopadu začala chodit s Isakem od nás ze třídy.

„Já měla za to, že tvoje problémy jsme v podstatě vyřešili?“ zeptám se. „Nedomluvili jsme se na tom, že se hodíš až do konce letních prázdnin totálně do pohody?“

Blýskne po mně pohledem. „Riskuješ, že si najdu jiného terapeuta.“

„Výhružky pokaždý potěší.“

„Jen podotýkám.“

Doma zjistím, že je Cecilii hůř.

Hůř, ne líp.

Leží u sebe na posteli pořádně zachumlaná do peřiny. Oči má zavřené. K bradě si tiskne svého nejoblíbenějšího plyšáka, starého slona. Dýchá ztěžka, ale jednou za čas sebou prudce trhne. Chvilí na ni jen tak hledím. Očima zabloudím k plakátu nad postelí, který jsem jí věnovala k narozeninám před tolika lety, že ho za mě tehdy ještě kupovala máma. Už je v rozích úplně roztrhaný. Medvídek Pú

a Prasátko se drží za ruce a pod obrázkem je krivými, legračními písmeny napsáno:

*JSI ODVÁŽNĚJŠÍ. NEŽ SE ZDÁŠ.
SILNĚJŠÍ. NEŽ VYPADÁŠ.
A CHYTŘEJŠÍ. NEŽ SI MYSLÍŠ.*

Zajdu za mámou do kuchyně.

„Necháme ji prostě spát. Je pořád hodně unavená.“

„Taky ji bolí záda,“ upozorním mámu.

„Jo, já vím.“ Máma si sundá brýle na čtení a promne si oči. Notebook má otevřený, po stole rozházenou hromadu papírů spolu se skleničkou multivitamínů a miskou od jogurtu z rána. Často se stává, že si máma kvůli Cecílii bere práci z kanceláře domů. Dělá to tak snad odjakživa.

„Příští týden má sezení u Bruuna,“ oznámí. „S novým psychologem.“

„Kirsten už tam nepracuje?“

„Pracuje, ale v zimě se ty dvě přece nepohodly.“

„Nepohodly“ znamená, že Cecílie naše přesvědčila, že bude na sezení dojíždět vlakem sama, načež Kirsten po druhé terapii zavolala mámě s dotazem, jestli za sezení nakonec platit přece jen nechtějí, protože se nikdo nedostavil.

„Mluvila jsem místo toho s jakousi Nannou. Je mladá, což je možná lepší.“ Znovu se zanoří do svých papírů, zůstane v nich sotva pár vteřin a zase zvedne oči. „Nepomohla bys mi Cecílii vypakovat včas?“

„Pomůžu,“ odpovím. „Jasně.“

„Máme tam být v pondělí ve čtyři odpoledne.“ Projede si rukou vlasy. „Teď ještě potřebuju stihnout pár věcí, než mě udolá stres.“

Sednu si v obýváku s knihou. Chvilí si čtu. Snažím se nemyslet na to, že Jonase třeba napadlo pozvat do přístavu na zmrzlinu místo mě Veroniku. Představím si, jak z ptačí perspektivy sleduju fialové croc-sy a žlutý klobouček posouvající se mezi zmrzlinovými stánky a plachetnicemi.

Za hodinu a půl volá Cecilie.

Jdu za ní. Máma běží z kuchyně a je u pelesti první. Posadí se, hladí mou sestru po vlasech.

„Je ti líp, Cecilko?“

„Trošku.“

Ségra se pod příkrývkou choulí jako nakopnutý ježek. Zeptám se, jestli nemá na něco chuť. Pokračujeme s filmem, který jsme rozkoukaly včera a který jsme už viděly nejmíň desetkrát. Hladím ji ve vlasech, jenže ona už po dvaceti minutách znovu usne. A když se dopracujeme k večeři, nehodlá k ní s námi zasednout. Máma jí jednoduše položí na psací stůl talíř s rýží a kuličkami v kari pro případ, že by dostala hlad.

Večeřím s rodiči, mámin příbor z devadesáti pěti procent leží na kraji talíře. Mezi prsty krouží sklenicí s vodou na stole, aniž by se z ní napila, občas zašilhá na protější stranu stolu, kde sedí táta a cpe se jídlem.

„Dneska jsem pro Cecilii musela dojet do školy,“ oznámí po čase. Mluví tlumeně, přestože jsou dveře do chodby zavřené. „Byla úplně mimo. Když jsme dorazily domů, plakala a třásla se.“

„Co se stalo?“ zeptal se táta, jako by na takovou otázku existovala logická odpověď.

Máma pohlédne na mě.

„Prostě mi napsala,“ ohlásím. S plnou pusou dodám: „Ze záchodů.“

„Hodně špatně teď spí,“ pokračuje máma. „Taky si stěžuje, že ji zase trochu bolí záda a že se po probuzení nemůže dodechnout. Podle mě by ji měl vidět nějaký doktor. Poslechnout si její plíce a uklidnit ji.“

„Plíce má v pořádku,“ usoudí táta.

„Musíme ji přece brát vážně, když nám tvrdí, že má bolesti.“

„Naším úkolem je jí říct, že jí fyzicky nic není, nemůžeme plýtvat časem doktora.“

„Je to tím stresem ze zkoušek,“ naváže máma, jako by tátu neslyšela. „Bude to náročný období. Netuším, jak ji tím provedeme...“

Táta si do pusy vloží masovou kuličku a rychle ji rozžvýká. „Nebyla řeč o nějakých terapiích?“

„To ano,“ potvrdí máma. „První termín je v pondělí.“

Táta několikrát sám pro sebe přikývne, jako by to snad byla dostačující odpověď na to, co si s Cecílií počneme. Pak se zeptá: „A proč ji tam teď necháváš vylehávat?“

„Je unavená.“

„To jí nijak nepomůže.“

„Jak to myslíš?“

„Důležité je, abychom nastavili pravidla,“ rozhodne. „Večeříme tady. Společně. Jako rodina. Nikam nepovede, když se k ní budeme chovat jako ke vzdorovitému batoleti.“

„No tak za ní jdi a donuť ji.“ Máma pozvedne sklenici k puse a polkne několik rychlých hltů. „Myslím si, že bys to měl udělat.“

Táta jí věnuje dlouhý pohled, takový, kterým postaví zeď. Pak pokračuje v jídle.

Kdysi jsem viděla dokumentární seriál o dětech s rakovinou. Rodiče byli v krizi a extrémně přítomní. Chovali své děti. Líbali je a ujišťovali,

že všechno zvládnou. Všichni v rodině brečeli a objímali se, když se objevily špatné zprávy. Bylo to úplně příšerný, přesto jsem se nedokázala zbavit pocitu, že měli něco, co my nemáme.

Nevím, jaké to je mít dítě, jako je Cecílie. Možná je to někdy trapné. Nebo nepochopitelné. Možná by pro naše bylo snazší, kdyby ségra ležela v nemocnici s hadičkami v nose.